ל) [קידושין נ: נדרים סט:],ב) [שס], ג) קידושין נא. מנחות נד: מוספתה דמהי פ"ח ה"י. קידושין שם. נכורות ס:, [בקידושין ובכורות איתא רבאו. ו) גם זה שם, ו) קידושין איתא ר"י בן לוין, ע) [ע"ב], ותרומות פ"ד כ) [ויקרא כו], ל) רש"ל מוחק

הגהות הב״ח

(h) גם' נסמה דלימיה לחלחין וליתיה בזה אחר :1657 ואמר רבה ד"ר אלו ורו׳ שאם אמר סאה אחת זה כל חצי חטה וחטה יהא וטוז יווטוז ואח"כ "ה עשירי וכו" במעות:

גליון הש"ם

רש"י ר"ה והרי בהמה כו' חזה וסמיכה. עי' נעער פ"ג הלכה יג מהל' מעשה : ההרבנות

מוסף רש"י

במעשרות. המפרים אחד מחמשה. שמנה אתפרים לחולין בלד זה ומדד ארבעה לחולין בלד זה ומדד חמישית למעשר (קדושין נא. מנחות וכעי״ז ומעשרותיו מקולקלין. דטבל ומעשר מעורבין זה בזה, שהכרי כולו טבל הוה, וכשמנה ארבעה לחולין לא היה לו ליטול מן הכרי למעשר אלא חצי מדה חמישית והוא הפריש מדה שלמה ושם מעשר לא חל עליו אלא כפי חשבון ונמלא השאר טבל ואסור לכל אדם עד שיתקונה (שם ושם). לימא כל שאינו בזה אחד זה. אם אימא דכל שאינו בזה אחר זה אינו בבת שאינו בזה אחר זה אינו בבת אחת כלל, אמאי פירותיו מתוחניו ולמה חל שם מעשר תמוקפן זכתה מו עם מעשר אפילו לפי חשבון, הרי אינו בזה אחר זה, שאם הפריש פעם אחת וחזר והפריש לא היה שם מעשר חל על האחרון (קדושין נא.). דאי אמר תקדוש פלגא פלגא דחיטתא קדשה. כשהפריש נגת אחת מכשיעור. יש לו למעשר לחול ואיכא למימר דנתפשו כולהו משנון (שם). והרי ר בהמה דליתיה לפי מעשר בהמה דליתיה לחצאין. כשמנה תשעה אינו יכול להוציא שנים ולומר חצי לחצאין, וליתא נמי בזה אחר וה, אחר שקרא לעשירי עשירי יא מהו פקר לפד עשר עשירי וחזר וקרא (שם). עשירי אינו קדוש (שם). עשירי ואחד עשר מעורבין זה בזה. אחד מהן מעשר גמור אבל אינו ידוע איזה הוא, והשני שם שלמים עליו, כדין אחד עשר שקרא עשירי אחר שטעה וקרא לעשירי תשיעי, דקי"ל שהוא שלמים כדלקמן, האי הוי נמי שלמים, שהרי אחד עשר זה אף הוא אחר קריאת תשיעי נקרא עשירי, והרי הן מעורבין וירעו עד והרי הן מעורבין וירעו עד שיסתאבו ויביא בהמת חולין ויאמר כל מקום שהן שלמים

מאי טעמא דרב. בשלמא לשמואל ללישנא קמא מיסתברא מילתיה דמכל מקום קנה שביתה תחת האילן אבל אין אנו יודעין איזו ד' אמות קנה הלכך ידו על התחתונה ומפסיד מארבע׳ אלפים כשיעור תחתיו של אילן בא למדוד מכאן מודדין לו מכאן: משום דלא סיים אסריה. וכיון דלא סיים לא קני ליה מידי: כל שמינו בוה מחר זה מפינו בבת מחת אינו. דכיון דאם סיים ד' לפוניות אינו יכול לחזור בו לברור ד' דרומיות להיות לו שביתה כאן וכאן כי אמר נמי כולהו כחדא כגון הכא דאמר

אמר רבה מ"מ דרב משום דלא מסיים אתריה ואיכא דאמרי אמר רבה מ"ם דרב משום דקסבר 6 כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת שביתתי תחתיו לא אמרינן ליקנו: ארבע מינייהו מגו סמני. להכי נקט מגו חמני דלקמןש מוקמינן באילן שיש תחתיו ח' אמות: המרבה במעשרות. אחד מחמש או מח': פירותיו. שסילק לנד אחר חולין מחוקנין הן אבל המעשרות שנותן ללוי מקולקלין הן שהרי טבל מעורב בהן כשנתן קב השמיני לא חל שם המעשר אלא על הראוי למעשר והשאר טבל הוא דמעשר בהדיה אמר רחמנה שיעור אחד מעשרה ולא דמי לתרומה שניטלת בעין יפה ובעין רעה ובבינוניתי דבתרומה לא כתיב בה שיעור: אמאי. פירותיו מתוקנין: נימא כל שאינו בוה אחר זה. דאילו הוה מפריש מעשר כהלכתו והדר שקל תו וקרייה עליה שם מעשר על חולין שניתקנו כבר לא חייל עליה שם מעשר והשתא נמי כי אפריש האי טופיינא עם מעשר לא ליחול שם מעשר אפילו על הראוי למעשר כי היכי דאמר גבי שביתה דלא קני ארבע מינייהו מגו תמני כי לא אמר ארבע בהדיא: שאני מעשר. דלהכי פירותיו מתוקנין דעל כל גרגר וגרגר שבו חל השם עליו לפי חשבון הראוי למעשר כגון הפריש אחד מחמשה קדש כל גרגר חניו אבל גבי שביתה ליכא למימר דשייכא בכל

תחתיו של אילן דארבע אמות כהדדי בעינן: דחי חמר חיקדוש פלגח פלגח דחיטתה קדשה. והאי כיון דאפרים כפלים וקרא עליה שם מעשר כמאן דאמר מיקדום כל חיטתה לפלגה: והרי מעשר בהמה דליחיה להצאין. דאי אמר חלי טלה זה חולין והחלי מעשר לא אמר כלום ליקדש לחלאין דכל אשר יעבור תחת השבט העשירי יהיה קדשי אמר רחמנא (יהיה כולו קדוש לשם מעשר) וליתיה נמי בזה אחר זה שאם קרא לעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי אינו קדוש וכי קרא לשנים עשירי בבת אחת אמרינן דחד מינייהו מעשר גמור דאמר רבה עשירי ואחד עשר מעורבין זה בזה דחד מינייהו מעשר ואידך הוי אחד עשר שקראו עשירי ואילו הוה ידע ביה כגון שטעה וקרא לעשירי חשיעי ולאחד עשר עשירי קיימא לן דעשירי מעשר ואחד עשר קרב שלמים ומה בין שלמים למעשר שהשלמים טעונין סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונפדין במומן ותמורתן קריבה מה שאין כן במעשר והשתא דקראן בבת אחת ולא ידע הי עשירי גמור והי אחד עשר שנקרא עשירי בעו תרוייהו תנופת ° חזה ושוק וסמיכה ולבי אומר דאינו מברך על התנופה ועל הסמיכה דלא ליהוי ברכה לבטלה ונסכים יביא נסכי קרבן אחד על תנאי ויאמר אם זה שלמים יהיו על זה ואם

אחת אינו מאי בינייהו איכא בינייהו דאמר ליקנו לי בארבע אמות מגו שמונה מאן דאמר משום דלא מסיים אתריה הא לא מסיים אתריה ומאן דאמר משום כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו האי כארבע אמות דמי דהכא ארבע אמות קאמר גופא ס אמר רבה כל דבר שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו איתיביה אביי לרבה מהמרבה במעשרות פירותיו מתוקנין ומעשרותיו מקולקלין אמאי לימא כל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו שאני מעשר דאיתיה לחצאין דאי אמר תקדוש פלגא פלגא דחיטתא קדשה והרי מעשרבהמהדליתיהלחצאיז (מי ואמר (רבה) יצאו שנים בעשירי וקראן עשירי עשירי ואחד עשר מעורבין זה בזה שאני מעשר בהמה דאיתיה בזה אחר זה במעות יי דתנן י קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי שלשתן מקודשין והרי תודה דליתה במעות וליתה בזה אחר זה י ואיתמר תודה שנשחמה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשו עלה מ' מתוך שמונים ר' יוחנן אמר ד לא קדשו עלה מ' מתוך שמונים הא איתמר עלה אמר ר' יו (זירא) ה'הכל מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים דקדשי לא יקדשו ארבעים אלא אם כן קדשו שמונים כולי עלמא לא פליגי דלא קדשו כי פליגי בסתמא מר סבר לאחריות קא מכוין ועל תנאי אייתינהו

לחצאין הוה קשיא ליה קושיא אחריתי מכל מקום הך פירכא דפריך אמאי שניהן קדושין כל עיקר לא הוה מלי לאקשויי ולר"י נראה לפרש הכי שאני מעשר דאיתיה לחלאין פירוש בזה אחר זה שאם אמר פאה אחת (ב) מהם מעשר כל חצי חטה וחטה ואחר כך אמר גם כן בסאה האחרת חל מעשר בשתיהן במקלת וכיון דאיתא לחלאין בוה אחר זה גם בבת אחת ישנה להיות חל מעשר על סחה חחת והאחרת תהיה טבל: ראמר רבה יצאו שנים בעשירי בו'. וח"ת דלמה התם היינו טעמה משום דהי הפשר ללמלם והאחד יצא תחילה ואפילו בלא קריאת שם הוא הקדוש כדאמר בפרק בתרא דבכורות (דף ס:) עשירי מאליו הוא קדוש וי"ל דע"כ סבר רבה דאפשר ללמלם שילאו שניהם בבת אחת דאי אי אפשר ללמלם והאחד ילא תחילה אם כן הוה ליה למימר עשירי וחולין מעורבין

בל שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו. ואומר ר"י דלא דמי

אחת כדאיתא בכילד מערימין (תמורה כה:) ובפרק שני דובחים (דף ל.)

דהתם אפשר להתקיים שניהן כדאמר התם דתרעה עד שתסתאב

לתמורת עולה ושלמים אע"ג דליתא בזה אחר זה איתא בבת

וחמכר ויביא בדמי חליה טולה ובדמי חציה שלמים אבל הכא לא קנו כל

ח' אמות והי מינייהו מייתית דאי

קני הני ד' לא קני הני ד' ובמקדש

אשה ובתה אי תפסי קדושין בהא לא

תפסי בהא וכן כל הני דמייתי בסמוך ובפרק ב' דקידושין (דף נא.)

וכן קיים ליכי ומופר ליכי בנדרים

(דף סט.) ועוד פי׳ ר״י טעם אחר ולא

נתיישב לפירושו ההיא דנדרים:

שאני מעשר דאיתיה לחצאין דאי

אמר תיקדוש פלגא פלגא דחימתא

קדשה. כדפירש בהונטרם שהמעשר

על כל גרגיר שבו חל השם לפי החשבון

הראוי למעשר כגון הפריש אחד

מחמשה קדש כל גרגיר חליו אבל

גבי שביתה ליכא למימר הכי דהא

ארבע אמות כי הדדי בעינן ומיהו

קשה הא דפריך והא מעשר בהמה

דליתיה לחצאין כי איתיה נמי לחצאין

תיקשי ליה אמאי עשירי ואחד עשר

מעורבין זה בזה כי מטעם חלאין לא

היה ראוי להיות מעשר רק חלי של

כל אחד ואחד כמו במעשר דגן

כדפירש הקונטרס וי"ל נהי דאיתיה

זה בזה דאפילו יצא עשירי בשחיקה ואחר כך יצא אחד עשר וקרא לו עשירי אין אחד עשר קדוש כלל דהא לא נעקר שם עשירי ממנו ועוד י"ל דאפילו סבר אי אפשר לצמצם כיון דאין יכול להכיר איזה ילא קודם לחברו ונתכוון לקרות שניהם עשירי קדשו תרוייהו ולא דמי לקרא לעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי והכא מבתרא פריך דאינו קדוש אלא מחמת דבורו והראשון נראה לי עיקר: עשירר ואחד עשר מעורבין זה בזה. הגיה רש"י בפירוש כתב ידו דשניהם ירעו לפי שאין מתן דמיהם שוה שהשלמים טעונין ד' מתנות ומעשר מתנה אחת הלכך ירעו ויחלל (ג) מעות בדמי היפה שבהן ויאמר כל מקום שהם שלמים יהא מחולל על דמים האלו ויאכל שניהם במומן בחורת מעשר:

לאו יהיו על חברו. אלמא מדחל שם מעשר אחד מינייהו שמע מינה אע"ג דלא קדיש אחד עשר אם קרא לעשירי עשירי דהוי עשירי וקרא לאחד עשר נשירי אפילו הכי כי קראן בבת אחת קדיש חד מינייהו בעשירי: שאני מעשר בהמה דאימיה כוה אחר זה בטעות. כגון אם טעה בעשירי וקראו תשיעי ולאחד עשר עשירי קדוש אחד עשר משום קריאת השם וקרב שלמים דתגן כו' ובפרק בתרא דבכורות ילפינן מקראי הלכך כי קראן כאחד לא מעכב י"א על העשירי מלחול עליו שם גמור דהא י"א גופיה זימנין דקדוש בקריאת שם מעשר כגון היכא דקרייה לעשירי שלפניו חשיעי והא דרבה בפרק בתרא דבכורות : והרי חודה. דלחמי חודה מ' חלות כדאמר במנחות (דף שו) : דליחה בטעות. אם הפריש לחמי חודתו וטעה וסבור שלא הפריש וחזר וקרא שם על מ' חלות אחרות לא קדשי דהא טעה ותנן הקדש טעות אינו הקדש במסכת נזיר (דף ia). וליתה נמי בזה אחר זה שאם הפריש מ' לחודתו ושחט הזבח עליהן וחזר והפריש לה מ' אחרות לא קדשי וכי שחטה על שמונים בבת אחת אמר חזקיה דקדשי מ' מתוך שמונים. שחיטת התודה מקדשת הלחם כדתניא במנחות (דף עח:) קרבנו על זבח [ויקרא ז] מלמד שאין הלחם קדוש אלא על הזביחה: י**קדשו ארבעים**. הא מ' קאמר. וגבי שביתה נמי הא אמרן דאי אמר לקנו לי ארבע מתוך תמני קני: לאחריות קא מכוין. שאם יאבדו או יטמאו חליין יפטור בחליין והוה ליה כאומר יקדשו ארבעים מתוך שמונים:

ומשום דמשכחת לה דמקדש זה אחר זה, משום הכי מקדשו בבת אחת. ואקשינן והרי מעשר בהמה דליתה לחצאין דנוקמה בזה אחר זה, ואיתנהו בבת אחת, כדרכא דאמר עשירי ואחד עשר מעורבין זה בזה. ושנינן מעשר בהמה שני דמשכחת לה בזה אחר זה בטעות, דתנן קרא לתשיעי עשירי כו׳. ואקשינן תוב והרי תודה דליתה בטעות ולא בזה אחר זה. ואיתמר תודה ששחטה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשו מ׳ מתוך פ׳. ופירק רבא הא איתמר עלה א״ר זירא הכל מודים היכא דא׳ קדשו מ׳ מתוך פ׳ דקדשי, כי היכי דאמינא אנא היכא דאמר ליקנו לי ד׳ אמות מהני ח׳ דקני. ופריק רבא ואוקמה לטע׳

יהם מחול על בסתה זו יוקר מתוך תחוד מדני לכי. נחחריום קח מפוץ. שנוט יעובדו עו ישנעון עבי יהם מחול על בסתה זו שלמים והשנים נחללו לבעלים, ששניהם ספק מעשר ומעשר בהתה נחלב במותו לבעלים, והם הכת דמינו שה חתר זה, דחילו

א) דשניכם מקודשות לי לא אמר כלום.

. קדשה, כאילו ישנו בזה אחר

זה. פי׳ אילו אמר חצי כל

חיטה מאילו שתי איפות מעשר הן קדשו, וכיון שאי אפשר לברר איזהו חציו

שחופה על הרפשים שחור ומתר על הרפשים החורה יקרום ובם של עם שלם מם מון שהמחים שעורה מהמנדים של החורה הביא אלל הבימה, במתחת עם עם החורה הביא אלל הבימה, דראי קרבנ על חלות לחם חמן יקריב קרבנו וגוי (קידושין שם). שבשחטה על שמובים חלות. הביא אלל הבימה, דראי קרבנ גלחם משחעים על מול מחת מתקשום הוא ליד שחום הגוף בל היל מתחקים שהיה רבו של ר' יוחכן לעורה שמונים, קדשו עלה ארבעים מתוך שמונים. ויונא ידי מודמו והסם מפרש היכי מתאלילים (שם). ר' יוחכן אמר לא קדשו, מסיין מיקרשו אלל ארבעים ואת הביא לאחריות שאם יאבדו או יטמאו אלו יהו אלו תחמיהן (שם). היכא דאמר ליקדשו. כלומר היכא דלא נתכוין שיקדשו אלם ארבעים השם, היכא דאמר ליקדשו. כלומר היכא דלא נתכוין שיקדשו אלם ארבעים השם, היכא דאמר ליקדשו. בלומר היכא לאל מכוין שם). דלא קדשו. בלוכה דכל שאינו בוה אחר וה אינו בכת אחת (שם). בסתמא. ששם מכן והלך לו (שם). לאחריות קא מכוין. ולא היה בלבו אלא על ארבעים (שם).

שו"ע י"ד סי שלא סעיף עו: בו ב מיי פ"ח מהלכות בכורות הלכה ד: נו ג מיי׳ שם הלכה א: נח ד ה מיי׳ פי״ב מהל׳ פסולי המוקדשין הלכה

רב ניסים גאוו

תודה שנשחשה על שמונים חלות חזקיה אמר קדשו מ׳ שמונים. כי התודה ארבעים ואיתה בתורת כהנים נמצא לחמה שלתודה ארבעים חלות, נוטל מהן ד' ונותן לכהז. ובמס׳ מנחות בפרק . התודה תמצא גם שם

םליק מי שהוציאוהו

רבינו חננאל

אמר רבה מ"ט דרב דאמר לא אמר כלום כל עיקר. משום . מאן דלא מסיים אתריה לא . הנה שביתה במקום. ומי שיצא חוץ לתחום מאחר שיבא יוון לונווט מאווו שקדש היום שאין לו אלא ד׳ אמות בלבד. איכא דאמרי טעמא דרב משום דכל דבר שאינו בזה אחר זה אפילו בבת אחת אינו. פי׳ כיון שאין לאדם לקנות ארבע אמות . מקום שביתה אחרי שקנה במקום אחר, כך אין לו לקנות שיעור שני מקומות בבת אחת, והוא תחת האילן שיש תחתיו שיעור כמה מקומות, כל ארבע אמות מקום, ולברור אחר כך איזה מקום שירצה. והוא כגון הידושי אשה ובתה כשם שאחר שיקדש אחת מהן אינו יכול לחזור ולקדש האחרת. כד אם יאמר בבת אחת ל) (מכם). ואמריי מאי איכא בין תרי לישני דרבה. איכא בינייהו כגון דאיכא תחתיו דאילן ח׳ אמות ואמר שביתתי תחת ד׳ אמות מהני ח׳. למאז דאמר דהא לא מסיים אתריה דלא אמר לא בצפוז ולא בדרום. ולמאז בצפון דלא בודום. דלמאן דאמר כל שאינו בזה אחר זה כו', כיון דאמר ליקניין לי ד' אמות מהני ח'. הרי כאילו בזה אחר זה קאמר דראשון מיהא קני ולא דמי לבת אחת. ומותבי אהא דרבה דאמר כל שאינו בזה אחר זה אפי׳ בבת אחת אינו, [מהא דתניא] המרבה במעשרות מקולקלין. הנה אם הוציא מן הכור מעשר שלו איפה אחת, וחזר אח"כ והפריש איפה וחזר אח"כ והפריש איפה אחרת השניה חולין. הנה המעשר אינו כזה אחר זה. איפות קנה מעשר, וישנן ככת אחת מדקתני פירותיו בבת אחת מוקוני פיחור מתוקנין. קשיא לרבה. ופריק רבה שאני מעשר הואיל ואיתיה לחצאין, דאי אמר תיקדוש פלגא דחיטאתא